

ZENGIANT

KOVOS KELIU ŽENGIANT

DAIŅŲ IR EILĖRAŠČIŲ RINKINYS

VI d.

Iš kovų su bolševikais
1945-48 m.m.

MAIRONIO leidiny

Būstinė - - - - - 1948.

S I B I R I J A I

S I B I R I J A I L I S T O V A I

Prieš septynerias balzias metas, Tovyne,
Tu buvai tokia skaiti, jauna.
Bolševikas vieką Tau pažynė,
Tavo lūpose nebeskanba daina.

Vėjai Sibiro po Tavo kraštą švilpia
Ir giesina šibarius skaidrias.
Daugeli užmaugė kartuvėse kilpos,
Daug užgėso mūsų šibarių.

Miršta jie konolageriuose Vorkutoje
Ištremti į Sibirą toli.
Kaip gi Tau dabar šilai nebūtė,
Kai vaikų kalėjimai pilni?

Kiti sūnūs miškuose kovoja
Už garbę šonės mūsų šventos,
Per didžiausią mirtiną pavojų
Žengia partizanas Lietuvos.

Tik nedaugis laisvėje gyvena,
Smigravę į toliau šalis.
Sirdyse jų liūdesys eravens,-
Ta nuo jų esi labai toli.

Išblaškyti jie Sibiro vėjų,
Tie mieli, mieli Tavo vaikai.
Bolševikas panšias Tau uždejo,
Tu plėšiko vergė palikai.

Kaip gi Tau dabar šilai nebūti,
Kai vaikų kalėjimai pilni?
Greit paliaus Vorkutoj sūnūs pūti,
Greit Tave užlies laisva vilnis.

L A I S V Ė S K O V O T O J Ų K O D I S

Tėvyne, vainiką iš deimantų pinciu
Ir laisvę parnešis su levų šiedais.
Kaip auksą savo, tavo išdabinsiu,
Trispalvė ir Vytis padangėj vėl šais.

Mes rankoje ginklą suspaudę plieninį,
O širdis uždegę Tav' molinės gaisrais,
Už atėitį Tavo kovojan, tėvyne,
Kovojan pavieniai, kovojan būriais.

Ant aukuro laisvės gyvybę paklensiu,
Mes Tavąjį veidą šlaikytysiu krauju,
Kad miestai Tavojeji ir brangūs mūs so-
Vėl laisvę žerėtų ir taptų laisvi./dėliai.

L A I S V Ė S K A M B A

Laisvė skamba, laisvę girdim,
Laisvę mglis mes karštai.
Laisvi glimę laisvi augom,
Laisvi žiti trokštam mes.

Mie krūtinės skina jai kelia,
Mes vergovės nepakenčiam.
Dėl jos nešim sunkią dalį,-
Bus mirtis vergovės pandiam.

Skambėk, gauski, Laisvės Varpe,
Skambėk Lietuvai brangiai,
Kad pavergtus mūsų širdis,
Kad atburtų mūs jauniai.

Atsibusk, šalis gintoji,
Gauski pandius kruvinus,
Mes jau auštantis rytojau,
Beša laisvę ir džiaugsmus.

V E L Y K Ų V A R P A I

Velykų varpai ir pavasario saulė
 Džiaugsmu suskambėjo, viltis suairgėjo,
 Kur dėtis, kuo gintis, gražusis pasauli,
 Nuo skausmo, nuo kraujo, nuo leivės vergėjo?

Velykų varpai nen rineta prabilę:
 Jie šaukia, kad teisą neteisė patynė...
 Bet šiandien kuo gyvyti šalinu sau gilia,
 Kam kardas, kaip širdį, mums plausto tėvyne?

Velykų varpai ir pavasario saulė
 Mums skelbia, kad Kristus iš mirusių atšlės...
 O mes dar gyvi ir ryštingi, pasauli,
 Ir skriaust nebolaivim brangios Lietuvos.

V A M P Y R O N A G U O S

Apgaubė padangą juodi debesiai
 Ir perkūnai griausmingai prabilę
 Pasakė aštra. Neram. Tu tapai,
 Ir varginta mano tėvyne.

Sunka, oi sunka vampyro nagas,
 Jis pagrobia ramų sielą,
 O sielvarto didžio, bekrastės kančios
 Nesuprasti niekada, niekada.

Ir auka palengva iki galo kankina,
 Šio gyvybės šibės kibirkštis,
 Ir je švėriška prigintis tik n rina,
 Kai bus šalta krūtinej širdis.

Ir veltai nuo jo auka nori pabėgti,-
 Akys jo nuolatam persekios
 Ir proger beieškos iš naujo pagrėbti.
 Sunka, oi sunka vampyro nagas.

T E V Y N Ė I

So liūdi, mylima šalėle,
 Ko verki abarom, kraujai?
 Ko blaškais, supančiota grandinėn,
 Šei pasidabinas nuometa jaodu.

Kaip gi nelūdėria, jaunus bernabėli,
 Kaip gi aš neverksia, lietavos vaikai,
 Laisvę mano jauną budošini parysė,
 Lūdėria papuošti gražūs vakarai.

Pančiai geležiniai rankas man rakina,
 Daina el pia rūšiai, pošemių arvai,
 Nemanas senelis krauja lenkas tvindo,
 Miškus, kalnas, elėnias puošia vien kapai.

S A K Y K, T E V Y N Ė I

Ar ilgai sakyk, sakyk, Tėvyne,
 Tą likimą vergo reiks kentėt,
 Ar ilgai Tavo melsovej padangėj
 Negalės laisva dainelė paskambėt.

Kada gi išgirsi, o Tėvyne,
 Verksmą tramiamų į Sibirą, mirtin,
 Ar ilgai pakęsi kalaviją
 Priešų įmėigtą širdin?

Ar ilgai kalnai Tavo ir kloniai
 Mesgosis nekaltu krauju,
 Ar ir vėl, kaip lig šiolei,
 Teks klajot, kaip paukščiui, be namų?

Turėki kantrybės tu, lietavi,
 Nes laisvės dykai nieks neduos,
 Ir kovėki drąsiai tu aš būvį,
 Už ramėną, šydinčią laukuos.

ŽUVUSIŲS PARTIZANAS

ŽUVUSIAM BRANGUI

Svaigo vasara liopų žieduose,
 Skendo dulkėse gelvi keliai.
 Alpo motina rūbais juodaose,
 Kai ant gatvės gulėjai tyliai.

Mergutėlė pravirko graudingai,
 Murmiant negalėjo save,
 Kai pamatė ant gatvės gėdingai,
 Išniekintą šiluriai Tave.

Maiknuose ramunės raudojo,
 Verkė beržas graudžiai pakely,
 Kai be karsto Tave palaidojo,
 Be maldos, - išdavikai keli.

Tau ne priešas gyvybę naskynė,
 Nuo niekšo tautiečio šavai,
 Tau vainikų ceptės nepynė,
 Nors drąsus partizanas buvai.

Jis pardavęs ir kūną ir sielą
 Atėjūnai at rudiuos keliuos,
 Jam tėvynė dabar nebemielia,
 Nori laisvei užkirsti kelius.

Bet vistiek nelaimės išdavikai,
 Nors išplėš daug iš mūsų ausų,
 Mūsų krašte balsieji šadimai,
 Nepalauks geresniųjų laisvų.

Daug šydės dar šurkšely radastų,
 Po langais daug jasmalų šydės.
 Nors Tave išskotų - nerastų,
 Motinėle priglaust prie širdies.

Tu ilskis ramiai, be pavojų,
 Niekas tavęsi daugiau neklausins.
 Mes už laisvę Tėvynės kovojam,
 Kol mus priešas gyvybę nekins.

NETRUKA KAPO

Dei senelė, nei gėlės, nei vakaro dainos
 Nutildysiai širdžiai jaunų nekaltės,
 Tik vėjas klajamas galtonąjį smėį
 Nešios ir barstys ant kapo daubės.

Šastingam kapą ir alieptanti kryžių
 Tyliais vakarais ar kas belankys?
 Užgesusios mintys, ir vitarios gėlės
 Nešadina širdis, netraukia akis.

Jie trempia mūs šėmą ir dieną ir naktį,
 Jų bilesi žingsnių visur są girdėsiu,
 Bolševikai nori Tėvynės melle numarinti
 Ir dainas išplėsti iš mūsų širdžių.

Ilskis, ilskis gelevajame salityne,
 Nešinosas bro i, šūnės są Tėvynę,
 Už dainą lietuvišką, laisvąjį šodį,
 Ilskis, ilskis, gelevajame salityne.

TRIS PARTIZANO KAPO

Atleik, lakštute pilkuonėle,
 Ant mano kapo dainuot dainų,
 Tu išdainuok visus tas svajones,
 Kurias dabar slapčia jam pinu.

Gal mergučėle, prašidama pro kapą
 Tavo dainelės pasiklausys,
 Lengviau šemelėj bus gulėti,
 Kai ant kapo raso sūvarėlis kris.

Ir tu, mergytė, atnešk lėlijų,
 Ant partizano kėpų jos nuvys.
 Baltos lėlijos - tai jojo veidas,
 Baltos lėlijos - tai jojo širdis.

ŽUVUSIAI

Bojaujamišs Baltos rinkos
 Ir akmenys šisurial kietai,
 Priglaudė tavo galvelę
 Klakioje nelaisvės nakty.

Ukilo mėnulis išvalęs,
 Žvaigždutės pravirko galiai,
 Bačiavo rūkai Tavo veidas
 Ir akmenis šalti, nebyliai.

Šenklėlis trišpalvis salietas,
 Bro šii, Tavoja kranju.
 -Tėvyne, dėl Tavo, dėl Tavo, -
 Byt, šaukia šenklėlis, -kenčia.

Š virgė alyvos bačiavo
 Nalidūnias mano akis,
 -Nevėrk - jos manė šakė - brolelio,
 Per kranją tik laisvė nušvin.

Nevėrk, už Tėvynę jis šunė,
 Kad būtų, kaip aras, laisva,
 Jo mūdi šios kietosios rinkos,
 Jį mini, jo gėdi tauta.

KUR PALKŪS DARŠELIAI

Kur palkūs daršeliai skęsta šieluose
 Ir nuvargusi saulė svyras,
 Palkūs viską - ir kvėpiandis sodas
 Išėjai kovoti už laisvę Tėvynės.

Bet baltą Vytis kraują pasravo,
 Ant brangaus brolio krūtines,
 Girdėjęs šedžiai iš Jojo lėpų:
 - Tai dar aška aš tėvynę.

Ir baltas miegas kraują prašydo
 Nuo karšto kraujo jaunolio,
 Liejos nekaltas kraują į žemę,
 Kad šydėtų lėlijom.

Nebematysi savo namelių
 Ties upelia taip grauniu,
 Nebevakščiosi draugų tarpe
 Takais, nulaištytais kraują.

S A P N A S

Aina ir nežinau, kur aš n klycia,
 Kur akys nšarotės mane vas,
 Ar prie upelio, ar prie gėlių lyčių,
 Ar į stačiamų bedugnę kelią man eiras.

Ir prieina aš juoda kryžių mišką,
 Kur lieta tikstančiai išbalasių žmonių.
 Kur tik pažvelgsi, šiburėliai tviska.
 Velinėc. ak, kaip graada.

Ir lietu klūpoti prie vieno kape,
 Prie kape mylimo žmogaus.
 Švelnutis balsas tyliai sako:
 - Galik, pasaulis tavo neatjaus.

ŽUVOSIAS ŽVAINIUI

Ramiai gyvena partizanai
 Tankiam miške tarp medžių ošiančių,
 Šalia giria čia slėpė juos
 Nuo priešų, nuo budelių akių.

Grūšis, sauletas buvo rytas,
 Bet maža šviesa taip liūdina,
 Kartan suprasime nelaimę,
 Jog partizanams puola šlibinai.

Tą rytą baisiai svimbė kulkos,
 Suo šūvių aidėjo giria.
 Asijatus, ištroškusias kranus,
 Švainys tapo jųjų mūka.

Godliai gerė žemė jo kraują,
 Jis sukliubo tylas, nebylys,
 Uš tėvynės laisvąjį rytojų
 Savo gyvybę paaukojo jis.

Prie jo kape budės liksnospušys
 Kas vakaras, kas rytas gegutė kukuor,
 O palinkę beriai svyrasnioliai
 Seko pasakas apie didvyrių kovas.

Uš tėvynės, jos vaikų pralieta kraują,
 Uš gimtosios tėviškės kančias,
 Lietavimai, mes turim atkeršyt,
 Jei reiktų ir mirti, kaip mirė švainys.

ŠUVINIAM VYKURIAI

Jau nebei daugiau Tu į mano darželį
 Ir nekinai baltųjų jazminų,
 Tu už tėvynės laisvę nusiręs,
 Sumniabai ant pilkųjų arimų.

Tu mirsi, bet dvania tavo gyva,
 Nepaniršia Tavo niekadon.
 Nepaniršia gegušės naktų
 Kurias mes praleidom kitadon.

Mirdams palikai man savo draugą
 Ir šinurų kerėtą manojoj širdy.
 Sedistams, kurie pralėjo savo kraują
 Atsis dar valanda šinuri.

O mielo partizane, brangus Vytury,
 Mes prieikiam atkeršyt už Tave,
 Našluostyvim ašaras močiai senai
 Ir paguosią didžiajam varge.

ŠUVJSLAM ALGIUI

Tu kovojai už Tėvynės laisvę,
 Už šalinomas tėviškes laukas,
 Kai sesutės šalies rūtas laistė,
 Palikai tu gintuosias namas.

Motinėle tolimam Urale
 Siunč' aukščiainian maldą už Tave,
 Kad palengvintų Tavąją dalį,
 O jei šūsi - glaustų pas save.

Ir šūvai tu, laisvės neišvydęs,
 Mylinąją verkiant palikai.
 Iš gintinės paukšteli atklydęs
 Skandą sklisis: -Ilgis Tavęs laukai.

Nepabelsi pranykus pašvaistei,
 Melankyci savo mylimos,
 Vėl sesutės šalies rūtas laistys,
 Tu negrįši niekad, niekados.

P A R T I Z A N A M Ū

TĒ PLĀKŠTĀJ TĀU MĀDĀ

Mēs hianus aukojam Tāu meilēs tyros,
 O Dieve galīngar, priimk nuo širdies,
 Ir glausk prie pastogēs savj šla gīstos
 Krītinē mums blāskomā vējū nakties.

Sa Tavo pagelba mēs racim nams
 Romybēs, vilties pakillim gaudimē.
 O Dieve galīngar, apsaugok Tu mūs,
 Nuo kelio klaidīngos paruk ī Tave.

O Dieve galīngar, Tāu melle gyva
 Mēs sukā aukojam ir leaktim šovai
 Prie Tavo veido štai galvas savas, -
 Valda mūr te glausk Tāu, o Dieve, sukštai.

L I E T V I Ņ I S

Ko toks ūkanotās tēvišķās dangus,
 Ko krīta nuo bērņū rāsā?
 Todēl, kad lietavīs bijo grīst ī asras,
 Kur prabēgo jausnystē, juokas ir dainā.

Atējasies gaujos plēšņiņ azijatū
 Lietavīs bandītāis vadīnā,
 Šar tokio smarto pasaulis asratē,
 Azijatū kultūrā visi jās pašinā.

Lietavīs kovoja, nore spaudzīs jī priēšai,
 Tēvynēs jam vardas visad yra nielas.
 Drajus lietavīs ne tiek iškentējās,
 Mirti uš Tēvynē jam nebaisā yra.

L I U D S I S

Kaip ilga, liidna,
 Sirdis nerimata,
 Vien kančis ir vargas
 Krūtīnāj stingta.

Heliko nieko,
 Kaa pariguoši,
 Nerandā ravybē
 Grimta varguos.

Kaš kur notalē,
 Mergelē teli,
 Vien Dievas tešino
 Likim brolio.

Ļemē vaitojs
 Vargu sarpausta,
 Senojs notalē
 Vysta nuo skarmo.

Žmonē pavydūs
 Intrygas caro,
 Vienybei sukurti
 Ser saša karo.

Granda ir liidna,
 Gaila gintinēs,
 Uš jā tai kovoja,
 Her aš tas gins.

KUR NEMUNAS BANGUOJA

Ten, kur Nemunas banguoja,
 Tarp balių laukų,
 Broliai lietai dejuoja
 Priepausti rusų.

Ten notalē sengalvēlē
 Dieja ašaras,
 Kad jaunoti sūnaitāļi
 Mēto po gatvēs.

Bolševikai nor išplēšti
 Laisvę iš širdēliu,
 Ir išvešti mus kaletī
 Toli nuo namu.

Plēšia jie gistas rodybas,
 Naikina miškus,
 Lyg tikrieji šeimainikai,
 Nori tvarkyt mas.

Neausileidžia lietuviai
 Prieš komunistus,
 Šina kovon pasiryšę
 Į šalin miškas.

Šaktinie namus aplenka,
 Notales cezas,
 Mergytai paspaudžia ranką,
 Taria: lauk manęs.

Vel laisvašę iškovosim,
 Vel skambės daina,
 O jei vētros prausia nosį,
 Naliūdėk, mergyt viena.

Vel sugrišim iš beržynų
 Į gistas namus,
 Ir mylinojoj Tėvynėj
 Laisvės dienos bus.

O dabar te laimin Dievas
 Žygius ir kovas
 Ir laisvašei vilties diegas
 Širdyj neužges.

PARTIZANO SVAJONĖS

Aš pasiklausiau šisurais vėjelio,
Kokiam man daliai skiria rytoį,
Ar ilgal su priešu reikės kovoti,
O gal reike gulti šomėj jaudoį.

Ant mano kape pasvires beržas
Kasos lašeliais laistys mane,
O gal nukritęs beržo lapelis
Papuoš kapelį rudis ir nakšias.

Kaip greit prabėgo šios diemelės,
Niekad, oi niekad neapgriš,
Prabėgo ir mūsų brangi jaunystė,
Ir antrą kartą jau nepratys.

Motinėle mano brangioji
Mune augino ir užnešiojo,
Dabar išleido Tėvyną ginti,
Šventojėj šomėj kovot ir mirti.

Ir aš išėjau tylią naktį,
Ir dievas žino, ar beapgrišiu,
O jei apgrišiu aš nepratavęs,
Nacia gintuosias savo namus.

O kaip norėčiau nors vieną kartą,
Paivalgt, brangioji, tau į akis,
Tada paklausčiau, ko taip noliūdau,
Ir kam n. leidas šydrias akis.

HEPANIRĖ TAUTA

Hepanirė tauta niekad jūsų šygių,
Kaip gera motina savo vaikų.
Mietavlių taata-šalis narsių karšygių
Ira garai jau nuo senų laikų.

Jūs dar labiau išgarsinsit jos vardą,
 Nes dėl jos laisvės daugiausiai kenčiat
 Prieš taos, kurie nie laisvę plėšia, ardo,
 Jūs pasiryžę kovot išėjot.

Ir savo kraują plauzat gi tą šeimą,
 Kuria subiaurojo raudoni sibiniai,
 Nuo "maalės" Stalino dangus aptemo,
 Tėvų šeimė nusidavė kravinai.

Prieigėtė ašarų ir kraujo,
 Ar pavargo nuo nelygios kovos.
 O kas sukurs gyvenimą jai naują,
 Jei ne jūs, narsieji partizanai Lietuvos.

K E R Š T A S

Naktis. Lyg maži Siburėliai
 Danguje mirga švaigždės auksinės.
 Mėnulis išvytas iš debesų vėlei
 Šypsos, svajas prisiminęs.

Užaišo pasaulis. Apmirus
 atrodo gražioji gamta.
 Tyla drumėdas, to i nusiirus,
 Varelė surtojo staiga.

Iš jos atsiskytė šešėlis
 Iš slinko palengva piraya.
 Jaučiau, kad jo veidas išėlęs,
 O akys šaibuoja ugnis.

Jis slinko atkeršyt už okriandą,
 Už kraviną okriandą širdies.
 Staiga lyg perkūnai sugriauna,
 Našvinta padangė nakties.

Naktis, lyg maži žiburėliai
 Danguje mirga žvaigždės nuksinės.
 Vorelė žagluoja jau vėlei,
 O priešų sustingę krūtinės.

TĖVINE TAU DAR LIKO

Kapas, kryžius ir žydiata skyva,
 Aplinkui gūdama, klaidi naktis.
 Kur eisi, partizane, vakarą vėlyvą,
 Ir kur ramybę ras n varginta širdis.

Juk niekas nepravėre tau klamo vartų,
 Neliko šiam pasaulij artimos sielos,
 Neliko, kas prieš kraugerius priešus užtar-
 šavęs jau niekas nesupras ir nepagaus./tų,

Deit neliūdėk. Dar liko tau Tėvynė,
 Kurios išplėsti niekas neįstengs.
 Kada užnigė jaunas, sustingę krūtinė
 Apnuogintą Ji kūną žemėms pridengs.

Ir kada laisvė bus pilkoms aršioms,
 Kada ramunė laisva prašydėse,
 Ji nepasirš šaves, prie kapo rymos,
 O tavo žygias sūniuose minės.

UŽ LAISVĘ

Laukai pavasarį kvėpėjo,
 Daržely rėtos dygo,
 Kada kovoti jūs išėjot
 Už laisvę pavergtės Tėvynės.

Palikot samnotu stoga pirklias
 Serutes, rymėdėias pas vartus.
 Jūs agdėt savyje didžiausią drąsą
 Ir tarėt: -Grįšim mes laisvi dar
 /kartą.

Jūs priglaudė Salimaisiai tėvynės,
 Ranktelių dainos nedavė liūdėti,
 Melsvas šibatos skynėt, jaonis puošėt kūl-
 Mylėjot viską, ką verta mylėti. /tines,

Už laisvę, už tėvynę jūs kovot išėjot,
 Palikę seną medį, jauną mergužėlę,
 O lūpos tyra laime žydėjo,
 Varnešite jūs laisvę ant rankų iškėlę.

GINTOJI MAMA

Graži esi, gintoji Mame,
 Varginama radių šlaunų.
 Tavieji kalnai ir kloniai
 Aplaištyti tavų vaikų krauju.

Ne vieną kartą, gintoji Mame,
 Kated gaudėj šlaunų plėšikų,
 Bet tokių niekšų, kaip komunistai
 Dar neragėjai tu iš tikro.

Lietava, neši sunkų medžių kryžių
 Ant suvargusių savo pečių.
 Tavo vaikams rankos surištos,
 Nemato jie savo laukų.

Bet belūdėk, gintoji Mame,
 Kad ašaras ir kraują laistai.
 Tavo vaikai - laisvieji partizanai
 Varneš tau iškovoję laisvę.

JŪS KOVOJAT

Jūs kovojat už tėvynę, už gintus laukus,
 Bet sakykite, broleliai, ar grįšit pas mus.

Jūs klampojate per purvą, per gilias pusnis,
 Ir priejate prie pirkeles belėsiat į duris.

Čia sušylate, pailsit, ir žengiat toliaus,
Svarbiaut: "šis tėvynė neilgai vergaus".

Jūs nuplovėt kraują savo gėdą svetimų,
Dartėm mės tėvišk lei nuo senų laikų.

Ir išpirkot išdavimą dvarios ubagų,
Jums kovoti dėl tėvynės visai nebaisu.

Šis pamešit iškovoję laisvą sakalų,
Kai sutęs rūtas laistys grįšit į namus.

NOTĪMĀI, BROĻĪVI, SĒSĒI

ĢAL SUPRASTŪ ZIEDAS

Dar būcīnys šveļnīai tebekutena lūpas,
 Tavo akys jaukias lino šiedēlia,
 Dar šīandien ausyse tavo šodkīai cupas,
 Šai tarei: - Mašyte, šš tave mylia.

Aš nekarta skenīas ramanēlās šiedā,
 Špējau iš lapeliu: laimē bus, ar ne,
 O širdis krūtīnēj laimēs himu šiedas;
 Mylinas berneli, nepamirēk manšs.

Taip norētys drauge vakarais svajoti,
 Šai melsvutis rūkas plevom m. šitien,
 Šo šydinēlas laakas karta paklajoti
 Ir pasigerēti regīnia nakties.

Ar līdīnai rymoti vienīšai tieš langu
 Ir šinot, kad niekad neateisi šia,
 O tā atainīnā širdyje taip brangu
 Šartais prisiminti tyliā paslapēia.

Karētai išbašīnoti rāsvā rošs šiedā,
 Ir šveļnīai pūlausti, ar ilgu ir tau?
 Ar rytais tau galīios ašarēlās rieda,
 Ar tik skaidriā rasā ant šiedy matai.

Ģal suprasty šiedas, ko trōška krūtīnēj,
 Ko dašnāi šuvirpa ilgēnia širdis.
 Taip sunku be taves pavergtoj šōvynēj,
 Bet gal nešīlge laisvē vel našvis.

MOTULY PRISIMINOS

Kad g. laičiau pavirsti maža paukšteliu
 Ir pakilti aukštai į padangę,
 Dieket tada nepastotų kelių,
 Motale sąraščiau aš brangią.

Arle jos kape aš ilgėsi laisvės sudėčiau
 Ir išverkčiau vargingą likimą.
 Kar naktį kiekvieną būdėčiau
 Ir dangum keršto šaukčiau, ar melėčiau
 /atleidiną.

Negriūčiau aš šia. Valikčiau klajoti,
 Kartą verkti, dejuoti su tyrlaukių voju,
 Gal tik keršto aš kraują ieškoti.
 Kuri nekaltai broliui, sesės išliejo.

SESIS SKUNDAS

Taip man gaila šavusio brolelio,
 Kuro nobekė niekad, niekadės,
 Ir, užstojęs ant arino kelio,
 Regirdės grūdėles varpo gaidos.

Kad galėčiau nueiti prie kape
 Parynoti tyliais vakarais,
 Pasakyt, kad ir man širdis tapo
 Sugolta skausmais mirtiniais.

Gal nebūtų taip sunku kentėti,
 Nesijausčiau pasaulyj viena,
 Jis suprastų, padėtų liūdėti,
 Prie jo kape mažėtų kančia.

Gal kai kam ir atrodo, kad gyventi suagu
 Ir širdis nepažįsta kančios.
 Apsiverkti nemoka, pasiskųst negalia -
 Nieks manęs nesupras niekadės.

Kaip man gaila savasio brolelio,
Kurs nebūksis niekad, niekados,
Ir užstojęs ant amžino kelio,
Už tėvynę daugiau nekovo.

I L G E S Y S

Savasario spalė ir šviečia, ir šildo,
Ir budina gamtą iš miego žiemos,
Kodėl gi ji mano sieloj nen tildo
Ko ilgėsis, ilgėsis be pabaigos.

Ko ilgis siela mano čiulbant lakštutei,
Ko ilgis, kai aškolos skleidžia lapus?
Kodėl ner ramybės tai širdžiai maštotei,
Kai naktis narvina vius.

Ar turty, garbės laikinoseji pamūdo,
Juoda praėjis gal sutrakdo sapnus?
Gal gaila ir jai tox sūnus palaidūno,
Kurs dėl pauty ir trūkšo paliko našus.

Ne, ne turty, triakšmingy pauty trūkšta ji,
Negaila, taip pat, praėjies.
Ji liūdi, nen leisvė negrišta. Žiauri
Vampyro ranka virš šalies.

N E S U L A U K S

Atejo dienos skausmingos ir pilkos,
Ilgi, nuobodūs nelaisvės vakarai.
Salyje staigia išbadėjęs vilkas,
Baltos chrizentemos navyto seniai.

Nebekeksba dainos pilkuose arimose,
Nes sesutės liūdi, o brolio toli.
Likus motinėle ilgai, ilgai rymos,
O iš jos kritinės plauks malda gili.

Nesulauks netulē grīkstāčāo sūnelio,
Ir senais tēvas jojo nesulauks.
Verks jaunoji esē šuvasio brolelio,
O ant jojo ka o lauku smilges augs.

KALINIANŲ, TRENTINIŲ

V I Š P A T I S

Gal kryžiai ryngutys prie kelio
 Varguolių ašaras sugers,
 Ir gausi ranka Viešpatio
 Malonų iš dangaus pabers.

O Viešpatie, kiek Tu kentėjai,
 Tokie tylus ir ramus,
 Ir į šią žemę Tu atėjai
 Iš n edėmų atpirkti mus.

Tu savo šventą kraują lieėjai,
 Kanšint atilavei šave,
 Nes vargšas žmones Tu mylėjai,
 Bet kas supras šave.

Kaip maža šave myli žmones,
 Kaip širdys jų sustingę,
 Jis šave sušildomas malonės,
 Kokie jie nedėkingi.

Bet tiek pasaulį paridėti,
 Regal žmogus iš vie,
 Kiek gal atleisti ir myloti,
 Šave kilni širdis.

O Viešpatie, dangaus galingas,
 Tu išklausyk mus,
 Tegul gyvenimas aušringas,
 Palieka vėl ramus.

D A B A R T I S

Laikai kraujuoti, skausmais patvinę,
 Raudoni vagys plėšia Tėvynę.
 Veša jie brolius į Altajaus kraštą,
 Kar baltos nežnos miškeose traška.

Vysta rūtolės be senės globos,
 Ištrėmė jaią stribelį pagrobę,
 Tikrai brolielis vienas paliko,
 Šis partizanais miškan išvyko.

Koršta plėšikams čega jo kraujas,
 Už Tėviškėlę bus žygis naujas.
 Kelsis piliečiai nusardis karūgijai,
 Visi už laisvę kovot pasirūpę.

P A V A R G T A I G E S I

Skanda ir liūdna be laisvės gyventi,
 Be sualėjęs valnašis vėjelio lauku.
 Šiandien čia, o ryt gal jau būsia ištrėnti,
 Nes Stalinas laukia vergų.

Tarp mūsų storiųjų žinginiai a aidėjo
 Ir įėjo sarganėnūras, rūstus,
 Ne paguosti tavęs jis čionai atėjo,
 Bet išpildyt esaisio noras.

Ir šlarpas nuolina išvarginta kūna,
 O sielą užlieja balai klaukama...
 Dar tardymas, tardytojas jausis galiūna,
 O ta - jo belaisvė meša.

Reikalas, kad išduotas Tėvynę,
 Seną tėvą ar brolius covas.
 Jei netapsi niekša, išrankinę
 folian vyksys klartingys plėšas.

Gyvenimą lengvą tau siūlysi. Ir turtą,
 Ir meilę, jai tau pažadėsi.
 Mė tikia, kad moteris lopšinėse užburta
 Tavo girdis vyliame netikėsi.

Verdina žūci Vorkatoj, Urals,
 Stepių žvėrys tau kina drąsų,
 Bet meile tėvynei daug gali,
 Nepagrobė jos klasteris sikuryse.

TRIMAS LIETAVIS

Iš rytų netikėtai gauja alkanių
 Užpuolė šis orangių tėvynei,
 Sužvėrėję barbarai, be moralės jausimų,
 Jie žudo, sarkina žmonių.

Kalėjimai pilnai moralitį žmonių,
 Kardienų jų žūna žintai,
 O Sibiro stepės milijonai vergų:
 Išvešta moterys, vyrai, vaikai.

Vicosas kenčiomis ateis greit gulas,
 Išauš laisvą valandą.
 Kiauras plėšikas – bolsėvikas,
 Bus mūšias susikirtas staiga.

PAVARGĘJŲ DALIA

Midikystė praėjo, vaikystė jau Stal
 Jaunas pumpurėlis praskleidus.
 Kaip gera klausyt, kai gitara linksmi
 Suskamba, saulei naujleidus.

Bet girdis rytuose patrenkų garsai
 Ir dūšis pažadę patravus.
 Ką neša likimas, kokio bus keliai
 Per kraują, ir rūketandius dūšus.

Taip ilgai ergavus, a greitai atbaci
 Šavyne, lomčiūgi šalis.
 Kovoje aš laisvę ar prieglobsčia būsi,
 Ar šenėm užklosi akis.

-Išmėliau kar patirėria, vien kliska aplink,
 ar broličiai, kur sesės, tėvai?
 Ar leista bus manė kada nors susirinkt,
 Dušincotis į lūpas karštai?

O demonas juokias, Jau broličiai negriš,
 Negriš nė tėveliai senieji,
 Ant jųjų kapų tikėtai kanytas prašys
 Ir staugo rudeniškai tik vėjai.

Negriš, jau negriš, visai jie nuėjo,
 Iš kar niemas sugriūti negali.
 O gyvena ir jie, ir jie jau mylėjo,
 Ir kovojo aš gimtąją šali.

Taip skirta jau šiovi šioj šenėj-juodoj
 Vien sielvartas, kamčios be galo,
 Arba griausantis gūti nelygioj kovoje,
 Jei siela veržiasi negali.

Kūdikystė praėjo, aunystė jau štai,
 Provirko ties vartais sukniabus.
 Atklydo ruduo, jau navyto žiedai,
 Kur vasara? - Ji lyg nebavus.

PRIJUNGLIO SUKACIAI PAMINATI

Apiplošti krašto naujo
 veidmase be lašo kraujo
 Traukia ordos iš rytų.
 Susirieto, lyg bezdžionos...
 Ar galvija čia, ar žmonės,
 Iš nežinomų kraštų?

Šaukia tie kaž kur matyti...
 Gal sapnuoti, gal skaityti
 Likart Dantas "Fragare".
 Vietos niekšai šoka, šlia,
 Džiaugias Motiną užmušę,
 Švaigsta pamisio gars.

Meris žviegia, kaip patrakas,
 Rimas von čira - nakamas
 apsinuoginęs viešai.
 Džiaugias išgamas rašėivos,
 Išprotėję, sielos kreivos,
 Ir kiti tautos šada.

Vicos spalvos jau išnyko,
 Tik kraujotoji paliko,-
 Viena ją vieur matai.
 Mao bėžnyžių, lyg aludžių,
 Špoko macinių šmogudžių
 Išplakatinti veidai.

Ivairiais garsais pragydo
 Kalo melas, peras šyde -
 Jų vadinama "tiesa".
 Šiuožia kruvinas terorac,
 Kėnčia, vargsta šmogas doras,
 Šaukia jį rūsių tamsa.

Galiosio doru nē lašo,
 Nekaltaju kraujas dašo
 Naciabūtes šalies takas,
 Nēra kaime, nē bakūšs,
 Kad nebūtų kā užmašs
 Štepių lekinis šogun.

Tas laimingas, kā pašauds,
 Vargas tiems, kurias sugaudo
 Ir maris lėtai bada.
 K rsta ištrenti vaikeliai,
 Moterėlės ir seneliai
 Šo čekistinia pada.

Kai šetonas piktas smakis,
 Kars iš pragaro ištrūks,
 -aidžia šisura šypsena.
 Nors, gerai n šigrinavęs,
 Buvo daugeli apgavęs
 Jo galybe laikina.

Tartan švelgiam į bedagų,
 Šaton pragarinę ugnį,
 Prietoliai, nenaciaink.
 Visamet šmogus kovojo
 Prieš nagaotą arkliukoji,-
 Kovą primestą priink.

LAISVI KALČIAI

Laikas keičiasi ir bėga,
 Buvo vokiečiai.
 O dabar jau radsemėgiai
 "draugai" ir "piliečiai".

Štalino saulutė "šviečia",
 "širkei" -enino akis,
 Džiūgauti visus jie kviečia,
 Kas tik lastras ir vagis.

Astrirodo komjaunuliai
 Vykdyt Stalino "idėjus",
 Savo darbu dirba uoliai,
 Sventai atsidėję.

Komjaunuliai žmones seka,
 "Koko" Staliną mylėt,
 O jei kas prieš jį ką šneka,
 Iš į NKVD.

Tai, jei nori laisvas būti,
 Paikyk šėdį tu tvirtai,
 O jei ne, gali pakliūti
 Ten, kur meškos ir vilkai.

KUR EINI, LIETUVI

Kur eini, lietuvi, per Salinasias pievas,
 Sąžinę pardavęs už geltoną rublį?
 Žingsniais tavo seka tauta mūsų ir Dievas,
 Pagalvok, kol laikas. Kur eini, lietuvi?

Ar neslegia močių raudos tad krūtinę,
 Prieš akis nekaltas brolių kraujas guli.
 Tad kodėl parduodi tu mūsų Tėvynės?
 Apie savo darbus pamąstyk, lietuvi.

Juk matai, kad slegia kraštą niūrios dienos,
 O tujei parduodi brolių mūsų rublį.
 Žingsniais tavo seka mūsų tauta ir Dievas,
 Ar nešaukia šėmė: kur eini, lietuvi?

DEŠIRTURO ĮSKYMAI

Ar
 Anksti rytą, vos prašvito,
 Dešintukas, šmakšt, įkrito:
 "Lebas rytas" tiktai tarė,
 Savo gerklių atidarė.

Kasikrapštė sau paklašij,
 Šeimninkų ir užklausė:
 - Gal karvatė jau turėjo,
 Kiek vištelių šiladien dejo?

Kad nebūtum valdžiai kaltas,
 Reik klausinėj, kol dar šiltas,
 Žūrėk, kad nebūt apt....
 Nes tada jau būtų riosta.

Šis valdžia mat šitaip daro,
 Ji taip labai mėgsta švarą:
 - Grūdų svirne kad nebūtų,
 Kad rūgų bulvės nepūtų.

Sviestas kad nesigadintų,
 Reikia dėti į pienocentrą.
 Dėti bekoną į vežimą,
 Vežti į miestą, ten jaos ima.

Nepamiršk navežti šieno,
 Nepalik grano nė vieno,
 Atidiek per viršų vilnas,
 Kad sandėlyje būtų pilnas.

Neapleisk pasirinkimų,
 Ken išgiri pranešimų,
 Kiek tau metry reikia išvežti,
 Kar mokesčius, draudimus nešti.

Susokėjus gausi kvitą
 Ir pranešimų pasnečio kito.
 Dar turia sė jus pabarti,
 Kad arklių nemokat šerti.

Vos išvežt šimtą metry,
 O jau reikia skiras nerti.
 Žemės arklais nereikės dirbti,
 Tuoį pradės traktoriai birti.

Tarybų valdžios tokia programa,
 Kad, suvalius šimtą gramų,
 Reikia padaryti kilogramą,
 Iš būdos - pastatyti namą.

.....
 Bus gera pilve ir linksmas galvoj,
 Gyvenat Tarybų Lietuvoj.

S V E I K S, S T A L I N E L I

Sveiks, Stalinėli, raudonas jauti,
 -raugai jau tavo ruošiasi plauti.

Kramens pas turkus jau vaikus grūda,
 Jada užmašti raudoną brudą.

Nori parsauli tu užkarieuti,
 Bet tuoj pradėsi, kaip veršis, bliauti.

O tu bandite, iš Kresalio sus mirtis,
 Vie tiek tarėsi vien kart padvesti.

Mors tu draugas, tėvas - ne ponas,
 Vie vien mums būsi velnias raudonas.

Gilai bandita, bandita dveji,
 Rivirei košės - pats ir išėsi.

Velniop kagonai, nereik nė taškų,
 Vistiek jau valdžia tu driekių braška.

Anglei konservų jau nebeduoda,
 Šuko: užmašis brudą raudoną.

Stalinas verkia rūbų ir duonos,
 Sušalk, padvėski, velnie raudonas.

Viskas prakiars, lopus ant lopo -
 Velniop jau eina ruska Europa.

DAINA APIE STALINĄ

Šuo Zagrebo lig Fečiorovs žemės,
Šuo Kurilų iki Palaugos,
Sona plėšikas Stalinas pasenęs,
Siurbia kraują mordinėios minios.
Jis išėdė daug jam milijonus;
Dar pasaulį visą nor valdyt,
Kad turėtų daug vergų po šonu
Ir galėtų kiek tik nor žudyt.

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
Kad gražesnė būtų ateitis,
Nors mūs būtų ir mažiausia gauja,
Bet kovojant ir kiti padės.

Nešvarba žmonių jam milijonai,
Kurie miršta bado sukūry,
Dėl tik jo nataką riebiu šonu
Jaučias sotis - realiaus vidury.
Nešvarba jam siaučias šaly badas,
Nešvarba jam ašaros, keikimai,
Nes jisai plėšikų gaujos vadas,
Visa tai - jam tik vaikų žaislai.

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
Kad gražesnė būtų ateitis,
Nors mūs būtų ir mažiausia gauja,
Dar kovojant ir kiti padės.

Tas n tūkės Stalins, velnio vaikas,
Nor pasaulį lygų padaryt,
O tada, kai bus patogus laikas,
Nors ir eprogt, bet visą jį praryt.
Jisai neigia Dievą amžinybių,
Kate save statydamas dievu,
Teggi vel gražias pagonybę,
Keikalaudams kraujo ir aukų.

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
 Kad gražesnė būtų ateitis,
 Nors mūs būtų irk mažiausia gauja,
 Bet kovojant ir kiti padės.

Jo jėga vien melas ir teroras,
 Kad meluoja jis be gėdos ir ribų,
 Nes jis vaikas melo tėvo - velnio,
 Ir be jo netektų jis jėgų.
 Apgyvendino jis šiaurės taigas,
 O dirvonais verčia mūs laukus,
 Laikas bėga, kraujo amžius keičias,
 Bet ar grįš mūs broliai vėl pas mus?

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
 Kad gražesnė būtų ateitis,
 Nors mūs būtų ir mažiausia gauja,
 Bet kovojant ir kiti padės.

" " "

Maukia Stalinas bakala,
 Krenčias rūnuose puota,
 Sėdi Rosa Kaganovič
 Su diktatorium greta.
 Ir kas gi juos šino,
 Kiek išgeria vyno. /2 kart./

Kalininas, nors jau senas,
 Bet alstringas, kaip gaidys,
 Jam patinka balerinos,
 Kol nepažeista širdis.
 Ir kas gi jį šino,
 Kodėl balerinos.

Žydas maigo komjaunolę,
 Ko tu spardais: "Woe ist dost?"
 Insidentas tau už bučkį
 Tikrai vieną silkę duos.
 Ir kas gi jį šino,
 Kur vės ją iš kino.

Ķoka Berija ģardānā,
Blīsga durklās dautysē,
Sankla rēkia iēsiēpēs,
Tāi narsūnas, tāi drāsa,
Ir kas gi juos ēino,
Kurs pirmas gaus ēvino.

O kolchoznikē ģekietai
Laišo kruvinās nagus,
Kur padējot mano vysi,
Būvo teke rams ēmogus.
Ir kas gi juos ēino,
Uē kā nukankino. /2 kart./

— 000 —

R U B R I K A S

Psl.

TĖVYNEI

Žilajai Lietava!.....	5
„Laisvės kovotojų žodis“.....	6
Laisvės skamba.....	6
Vėlykų varpai.....	7
Vaspyro nagaose.....	7
Tėvynei.....	8
Sėkyk, Tėvyne.....	8

ŽUVUSIEMS PARTIZANAMS

Žuvusiems Strausai.....	9
Nešlionių namas.....	10
Eric partizano kape.....	10
Žuvusiems.....	11
Kar palikis darželiui.....	11
Sėpnas.....	12
Žuvusiems Švainiai.....	12
Žuvusiems Vytariai.....	13
Žuvusiems Algiai.....	14

PARTIZANAMS

Tu plauks tau malda.....	15
Lietuvie.....	15
Lūdesys.....	16
Kar Nemunas banguoja.....	16
Partizano svejonės.....	18
Neprisirė taata.....	18
Kerštas.....	19
Tėvyne tau dar liko.....	20
Už laisvę.....	20
Gintojo žemė.....	21
Jūs kovojat.....	21

MOTINAI, BROLIUI, SESERI

Gal suprastų žiedas.....	23
Motale prisiminus.....	24
Sesės skundas.....	24
Ilgosys.....	25
Nevalauka.....	26

